

191

KIS LAP

BABA-OZSONNA. (Lásd a 351. lapon.)

XXXIII. kötet, 22. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. november 27-én.

A TÜRELEM PRÓBÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ERRE már nem rázta fejét a kis vadember. Nem igen volt ugyan éhes; piros-pozsgás orcáján látni lehetett, hogy nem ismeri az éhséget; de ha épen valami jó csemegével kínálnák meg, azt nem utasítaná vissza. Csakhogy Tömzsikénél nem volt semmiféle csemegé, ő csak kérdezősködött; s ez a nyájas kérdezősködés megzavarta a kis fiut. Egy kis ideig mintha gondolkozott volna, vajjon szóba álljon-e ezzel az idegen leánnyal? Utoljára is rászánta magát és kétségbeesetten mondá:

— Nem találom a dőz-lovasz toczit! Ezt Tömzsike nem igen értette.

— Elvesztetted a lovaeszkádat? No várj, megkeressük.

— Nem telesszűt... a dőz-lovasz toczihoz atajot menni!

És minden kérdésre csak ezzel felelt. Tömzsike belátta, hogy nem boldogul, legokosabb lenne haza vezetné a kis fiut.

— Tudod-e, hol van a mamád háza? kérdé.

A kis fiu büszkén mutatott a kezével jobbra.

— Jól van, akkor hát jőjj, haza vezetlek.

— Nem tell... madam medet.

És hirtelen sarkon fordulva, úgy elfutott, hogy Tömzsike bizonyosan nem érte volna utól. Meg sem próbálta, mert látta, hogy a kis fiu jól tudja hová megy, majd csak haza talál. Tömzsike tehát inkább fölkereste a lapdázó fiukat és mihamar rájok is talált.

Már javában benne voltak a játékban s a kis leány távolabb egy árnyas fa alá állt meg s onnan nézte a játékot. Mint illedelmes kis gavallér, minduntalan eljött hozzá és beszélgetett vele, elmagyarázva, melyik fiu kicsoda, ki tudja jobban ütni a labdát. Csak az tünt fel Tömzsikének, hogy azok a fiuk mind olyan furescán bámultak reá. Egyik-másik, néha több is olykor-olykor közelebb jött, de ha Tömzsike feléjük indult és szóba akart állani velök, nagy hahotával és tréfás ijedelemmel elfutottak előle.

— Bizonyosan az a szeleburdi Zsiga fecsegett valamit, mondá Vili boszusan.

Ugy is volt, és Tömzsike pár nap múlva megtudta, hogy a fiuk előtt rettentő rossz hirben áll, mint valami veszedelmes csoda-leány, aki tiz fiun is kifog. Talán nem is hitték el, de mulattak vele, hogy mutassák, mintha elhinnék.

Nagy türelem és szelidség kellett hozzá, hogy Tömzsike ne haragudjék az ilyenek miatt; de hát ő rajta volt, hogy maga is inkább tréfára vegye a dolgot. Még sok mást is el kellett tűrnie, de minden bajon hamar megvigasztalódott, mikor látta, hogy Vili csakugyan pompásan helyre igazította a bábu fejét, aztán a bácsi is szintén meglepően nyájas volt. Együtt vacsoráltak s a bácsi adott nekik jó gyümölcsöt, süteményt, aztán kedélyesen beszélgetett velök. Vacsora után az ablaknál állva, a csillagokat magyarázta neki, melyiknek mi a neve.

— Az ott a gönczöl szekere... a tudósok nagy medvének is nevezik, mondá.

— Oh, az ugyan nem hasonlít medvéhez, szólt Tömzsike.

— Láttál már medvét? kérde a bácsi.

— Láttam bizony. Egyszer apácsi is lőtt medvét az erdőben és haza hozták. Juj, de féltém!

De bizonyosan nem félt Tömzsike akkor úgy, mint most, mikor látta, milyen hatása volt a szavainak. A fiuk kelletlenül, zavartan néztek rá, a bácsi pedig hirtelen nagyon haragosná lett és kemény hangon modá:

— Miféle hiába való beszéd már ez? Már figyelmeztettelek, hogy nem szabad ilyen esztelenségeket fecsegni.

— De bácsikám, igazán...

— Egy szót se! Ugy látom, nagyon sok a fölösleges időd, a mikor holmi oktalanságokon töröd a fejedet. Holnaptól fogva tanulni fogsz. Kata asszony majd ügyel, hogy elvégezd a leczkédet. Akkor majd nem jár haszontalanságokon az eszed.

Tanulni kell! Tömzsike nem volt ellensége a tanulásnak, sőt otthon igen szorgalmasan végezte a leczkét; de most szünidő volt és a mama azt mondta, hogy itt nem lesz gondja leczkére. Ime ez is másképp lett.

Mikor pedig ez este a bácsitól távoztak, a fiuk bucsuzóul még egy jó darab csemegét kaptak. Tömzsike nem kapott semmit s a bácsi hidegen és haraggal így szólt hozzá:

— Te nem kapsz, mert nem érdemled. Sajnálom, hogy nem lehetek veled megelégedve.

Hát még Tömzsike mennyire sajnálta! De hát mit tegyen?

A bácsi különben többnyire láthatatlan volt egész nap. Odajárt beteginél,

sokszor csak késő este tért haza. Egy napon, mikor épen a kocsiba akart ülni s Tömzsike ott állt az ajtóban, a bácsi jókedvüen mondá:

— No, ma nem leszek soká oda, ebédre haza jövök. Ha kedved van, ülj be, kocsikázhatsz egy kicsit.

— Jaj be jó lesz! Már oly rég nem kocsikáztam! Mióta hazulról eljöttem...

A bácsi haragosan kezdett nézni.

— Talán bizony otthon sokat kocsikáztál?

— Oh, hogyne! Majd mindennap kocsiztunk mamáskával...

Nem folytatta Tömzsike, mert nagy csodálkozására a bácsi hirtelen lekapta a szemüvegét és törülgetni kezdte, ami azt jelentette, hogy nagyon haragszik. A kis leány meg nem foghatta, hogy miért, de az bizonyos, hogy úgy volt, mert a bácsi hidegen így szólt:

— Mhatsz dolgozdra, nem vislek magammal.

És azontul nem hívta többé soha.

Este a bácsi a maga szobájában dolgozott s nem igen ért rá utána nézni, hogy a gyermekek mit csinálnak. Hanem egy este mégis bement hozzájuk, mert a segítségét kérték. A fiuknak volt egy bűvös lámpásuk, azzal nem tudtak boldogulni s a bácsit kérték, hogy segítsen. Megtette s egy izben oda szólt Zsigának, gyűjtsen meg egy darabka papirost, az is szükséges a bűvös lámpás megvilágításához. Zsiga előkapta a legelső papirost, mely keze ügyébe esett és a gyertyánál meggyújtotta. A bácsi szeliden szólt:

— Meg sem nézted, fiam, mit gyűjtöttál meg. Az effélével vigyázni kell,

mert az ember könnyen eléget valami hasznos vagy fontos, becses írást.

Zsiga fülig elvörösödött, majd sápadt lett és szinte reszketett. Mindenkinék feltűnt, hogy olyan szelid, jóakaró intés anynyira megzavarhatta, kivált mikor különben épen nem az volt a természetete.

— No, mit ijedezel annyira? szólt a bácsi nevetve. Hiszen nem mondom, hogy csakugyan most is hibát követtél el, csak figyelmeztetlek, hogy ilyenre is vigyázni kell. Intésem a jövőre szólt.

De még jó ideig tartott, míg Zsiga vissza nyerte nyugalját s aztán ő is örömet lelte a bűvös lámpás mutatványaiban. Tömzsike pedig egy sarokban félre vonulva ült és arra gondolt, milyen jó dolguk van a fiuknak, kikhez a bácsi olyan jó és barátságos. Ő már alig mert eléje lépni a bácsinak, mert akármit mondott, a bácsi mindjárt megharagudott és elküldé magától. Pedig ugyancsak iparkodott, hogy ne adjon rá okot.

Reggel most már soha sem késett el a fölkeléssel. Egészen leszokott arról a régi kedves hevergetésről, nem mondta többé, hogy »csak még egy piczikét!« hanem mindjárt az első költögetésnél talpra ugrott és mindig ő volt első a reggelinél.

— Ha a bácsi így szereti, hát meg kell tennem; gondolá.

És mert a bácsi akarta, hát jó kedvvel belefogott a tanulásba is, ámbár a mama vakációt ígért neki.

— Utoljára is csak hasznom lesz belőle, ha tanulok valamit, gondolá. Majd ad nekem mamácska otthon vakációt.

Valami nagyon nem értette ugyan, miért kell neki Kata asszonyhoz isko-

lába járni. Egészen másféle leczkék voltak ezek, mint otthon. Könyvekkel, írárajzolással édes kevés dolga volt, ha annál többet kellett neki foltoztatnia, a konyhában segitenie, mert, mondá Kata asszony, ez való az olyan sorsu leánynak. Már azt Tömzsike, akár mint iparkodott is, nem tudta megérteni, mért illenék az ő sorsához épen az, hogy tépett kabátokat és nadrágokat foltozzon, amire a pajkos fiuk bőségesen adtak módot. Otthon soha sem végzett ilyen munkát, mert hála Istennek, nem is igen volt szükség rá, olyan jó módban éltek. És ha éppen kellett is javítgatni valamit, megtette a szobaleány s Tömzsike csak azért segített néha egy kicsit, hogy az ilyen dologban is jártas legyen. Mert a mamája azt mondta, hogy mindent jó tudni. De óra hosszat bajlódni rongyos ruhákkal, az már mégsem mulatóságos. Mivel azonban itt úgy kívánták, bele nyugodott s szinte jókedvűen mondá egyszer:

— Ugyancsak bámulni fognak otthon, ha megtudják, mivel mulattam itt.

Kata asszony szigorú hangon felelé:

— Meghiszem, mert otthon soha sem csinált semmi hasznót, hanem garázdálkodott, míg végre a nagymama kénytelen volt ide küldeni.

— A nagymama? álmélkodék Tömzsike. Hiszen mindig várom, mikor fogom már itt meglátni a nagymamát, a kit még sohasem láttam. Mamácska azt mondta, hogy itt majd meglátom.

— Hát ez már miféle oktalan beszéd megint? Talán nem gyötörte egészen beteggé a jó nagymamát folytonos vásott csínyeivel?

— Én? A nagymamát? De hisz ez
stelenség! kiáltá a kis leány türelmet-
lenül. Már hogy is gyötörhettem volna,
mikor sohasem láttam? Igazán nem
értem...

— De én nagyon jól értem, szólt
Kata asszony fenyegetőleg. És már mondtam,
hogy itt nem boldogul a hazudozással,
a nagymama tudja, mért küldi ide.

— Oh, ez már mégis sok! Engem

PETIKE. (Lásd a 346. lapon.)

nem a nagymama küldött ide, hanem az
én édes jó szüleim...

— Igen? Most már édes jó szüleinek
nevezi, de míg otthon volt náluk, nem
birta megbecsülni, félholtra kinozta a kis

babát, rossz példát adott a többieknek,
míg végre a nagymamához került. Hálátlan
gyermek, a ki megszomorította szüleit!

Már ez mégis sok volt Tömzsike türelmének is. Fölpattant.

— Az nem igaz! Én nem szomorítottam meg szüleimet, én szeretem mamámat és apámat, ők is szeretnek engem.

— Gyönyörűen szerette az atyját! — például kiesente a zsebéből az utolsó tízeskét, úgy, hogy nem volt mivel kifizetni az omnibuszt és betegesen gyalog kellett bevászorognia a város végéről.

— Az sem igaz! Soha sem esentem el semmit apácskától és apácska nem szokott omnibuszon járni; nem is igen tudom, mi az; hanem ha megy valahova, megnyergelteti a paripáját vagy befogat a hintóba és azért nem kell fizetni, mert az az övé.

Erre meg, úgy látszik, Kata asszonynak fogyott el a türelme. Kézen fogta Tömzsikét és kilóditotta a szobából, mérgesen kiáltva:

— Ejh, elég már ezekből az ostoba mesékből.

Vili és Zsiga, mikor pajtásaiktól haza tértek, a hátsó udvaron találták a kis leányt, a mint a kútnál javában locsolgatta a fejét jó friszvizzel. Nagyon nevettek és kérdezték, mit mivel?

— Vili, Zsiga! Költsetek föl! Otthon fölébredtem teljesen, ha hideg vízzel meglocsoltak... de itt hiába... még mindig álmodom... csipjete meg... rázzatok jól össze... talán fölébredek.

Erre még nagyobb nevettek.

— De hát mért gondolod, hogy álmodol és nem vagy ébren?

— Mert Kata asszony elmondta, hogy én miket tettem... képzeljétek, azt mondta, hogy...

És elbeszélte mindent.

— De hát ez olyan csodálatos... én ezt nem értem... azt hiszem, álmodom.

— Megállj csak, szólt Zsiga, mi járt nem fogod hinni.

Ezzel derékon kapta s kezdett verekedni, nyargalni, hogy szinte elállt a lélekzetök. Tömzsike szerette a vidám tréfát s nagyot nevetett, de végre már megelégette.

— Jaj, már elég... inkább elhiszem, hogy nem álmodom!

Egy szalma rakásra dőltek le pihenni, mialatt Vili lassan, elgondolkozva szintén oda ballagott. Neki nem igen volt kedve nevetésre, se hogy sem értette ezt az egész dolgot, nem is tetszett neki. De hát éppen mert nem értette, nem is segíthetett. Inkább azon iparkodott, hogy mielőbb elfelejtsék, ami kellemetlen.

— Menjünk a kertbe, mondá. A bácsi megengedte, hogy magunk szedjünk ma ozsonnára gyümölcsöt. Tudok egy fán nagyon jó, érett szilvát.

Már ez olyan okos beszéd volt, hogy még Tömzsike is elfelejtett minden egyebet. Mert roppant kellemes az, ha az ember maga szakítja le a fáról az érett gyümölcsöt. A Vili által kiszemelt fát mihamar megtalálták és Zsiga ügyesen fölmászott, hogy megrázza. Lent Vili a kalapját tartotta, Tömzsike meg a kötevénykét, hogy az érett szilva bele potyogjon.

Potyogott is bőven, bele is, melléje is, volt mit fölszedgetni. Hanem az öreg kertész nem igen jó szemmel nézte ezt és oda is szólt Vilinek:

— Kár ilyet cselekedni, ifiuram...

— Soha se gondoljon vele öreg. A bácsi megengedte.

— Tudom, tudom, mondta is nekem..

vz ifi
, jó

halka
nem
meg
form

talál
még

rös le
s an
mond

Azt
széd

Igy j
Ha e
kerté
nyi, r
A, B
rap.

sz ifurakat nem is bánám... hanem...
), jöjjön csak ide egy kicsit.

Vili oda ment és az öreg kertész halkabb hangon beszélt valamit. Tömzsike nem hallgatózott, de akarta vagy sem, meg kellett hallania, hogy a kertész ilyenformát mond:

— Kár azt a leányt rávezetni, hol találja az érett gyümölcsöt, hallottam... még a szomszéd kertjét is megdézsmálta.

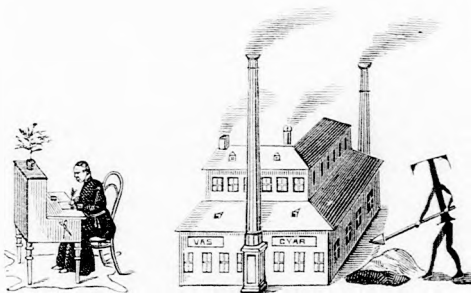
Tömzsikének még a feje bubja is vörös lett. Most már igazán megharagudott s amint Vili visszatért hozzá, hevesen mondá:

— Mondd csak, Vili, jól hallottam-e? Azt beszélte a kertész, hogy én a szomszéd kertjébe is eljárok gyümölcsöt lopni?

— No-no... persze... hát még! Így jár, aki oda hallgat, a hova nem kell. Ha egy ilyen vén medve, mint ez az öreg kertész, beszél világba, az csak épen anynyi, mintha a szélmalom üresen kelepel. A, B, ab, tót kalap, meg ne fogd, mert harap. Inkább harapj bele a szilvába.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

AZ UTÁNZOTT TRÉFA.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

BEN ott állt Mimike, mikor a mama holmi régi leveleket nézegett az író asztala fiókjában. Egyik levélnél, a mint kezébe vette, elmosolyodott.

— Ime, és még maig sem tudom, ki írta. Ez ugyancsak megtréfált.

— Mi az, mamácska? kérdé Mimike kíváncsian.

— Régi dolog kedvesem. Van mártiz esztendeje is. Egyszer valami dologban, mely nagyon érdekelt, egy levelet kaptam, mely nagyon megtréfált. Nem volt aláírva és hiába kutattam, maig sem tudtam kideríteni, ki volt, az a hamis. Pedig valami jó ismerős vagy épen talán rokon lehetett, mert nagyon jól tudta a dolgaimat.

Mimikének ez nagyon tetszett. Nevetve mondá:

— És talán az a valaki azóta volt is itt nálunk?

— Bizonyosan.

— És titokban ugy-e, jól mulatott, hogy a tréfája sikerült, nem fedezték föl. Jaj be mulatságos lehet az!

És mert nagyon mulatságosnak találta, mindjárt gondolkozni is kezdett Mimike, vajjon ő nem szerezhetné-e meg magának ezt a mulatságot? Milyen jó tréfa volna az, ha valakinek küldene ő is efféle s az nem tudná, kitől jön, ő pedig mindig beszélne vele és nem árulná el.

Nem tartott sokáig, már kitalálta, mit tegyen.

— Itt van az én Emil bátyám ... azt megtréfálok. Nagyon szereti az édes-séget ... sokszor boszantják e miatt ... tegnap pedig láttam a bolt ablakban egy képecskét, melyen egy torkoskodó kis fiu volt lepingálva. Ezt megveszem és póstán megküldöm neki. Ugy elferditem az írástomat, hogy rá nem ismer

A mint kitervezte, meg is tette. Másnap épen a lépcső alján találta Emilt, a ki nagyon nézegetett valami papírost. Mimike mindjárt tudta, mi az, de úgy tett, mintha nem is gyanítaná, oda ment s fölágaskodva nézte, aztán kérdé:

— Mi az, Emilkém?

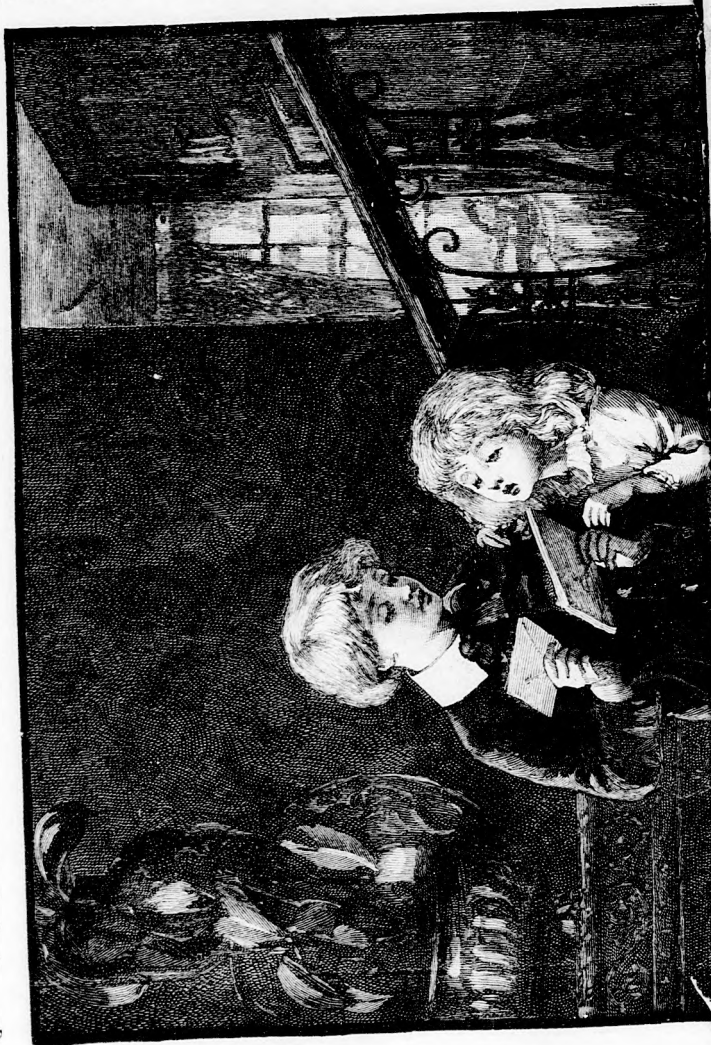
— Micsoda? pattant ki Emil. Hát valami ostoba ficzkó együgyű csínye. Meg akart boszantani, csufolni. Ilyet csak holmi nevetlen-tökfílkó tehet!

És dühösen széttepte a képecskét.

— De hiszen majd rátalálok én! Megvan a boríték, kikutatom a keze írása után, akárhogy elferdítette is. És akkor jaj neki, tudom hogy megemlegeti!

Emil híres volt arról, hogy ugyancsak kemény kle volt, és a kit eldöngetett, az valóban megemlegette. Mimike ijedten ugrott el, azt hitte, már mindjárt kikap. De

Emil nem gyanakodott reá és futá is csak arra magyarázta, hogy szeretet közelében lenni a haragos. Csakugyan nem is volt erre kedve Mim-

kének, sőt egészen elbusulva vonult félre. Bántotta, hogy a testvére meg van sértve, és félt, hogy ha kiderül a csíny elkövetője,

nagyobb lesz a baj. Pedig Emil fur- os kópé, könnyen megeshetik, hogy emra talál.

— Oh, de hát miért haragszik any-

Emilnek, ki ezzel most nem törődött, mert csakugyan boszankodott a titkos sértege- tőn. A mama csakugyan mihamar észre- vette, hogy itt történt valami s vallatóra

fogta Mimikét. Persze, nem tartott sokáig s a kis leány félig sirva elmondta, hogy jó tréfája milyen rosszul sikerült s most fél.

— Megérdelem, hogy szepegj, szólt a mama mosolyogva. Megtanulod legalább, hogy ha látsz vagy hallasz valamit, nem utánszod rögtön, mikor még nem tudod megítélni, mit szabad tenni, mit nem, mi a kedélyes tréfa s mi a sértés, meg hogy kívül mit lehet elkövetni. Most már elérted czé- lodat, van titkod; te lásd, kellemes lesz-e így találkoznod a bátyáddal és beszél- ned vele a titkos küldemény- ről. Ne félj, én nem árul- lak el.

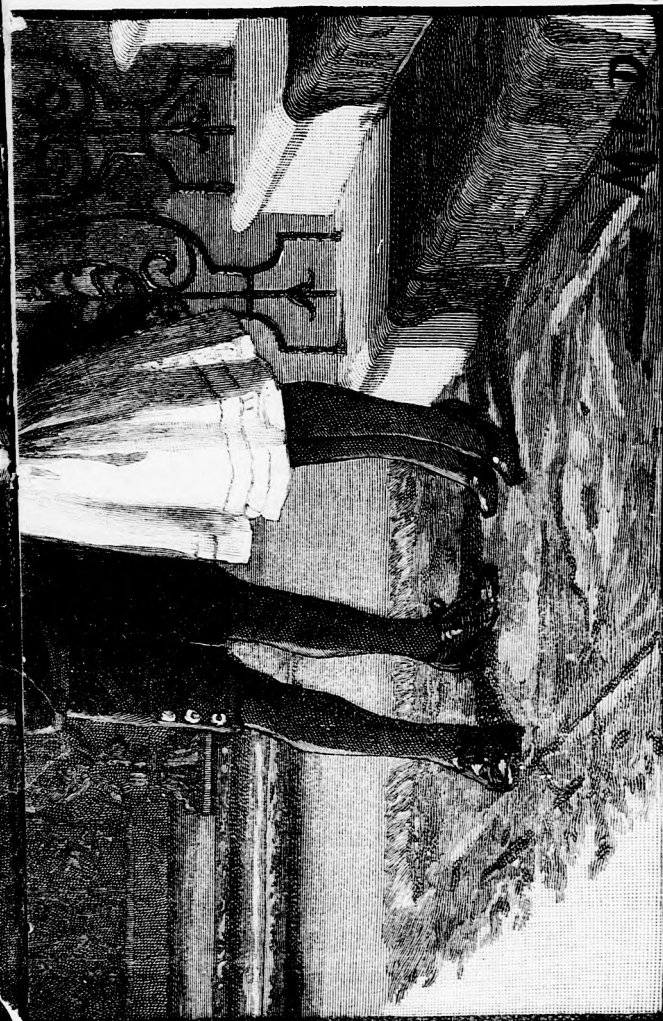
Erre nem is volt szük- ség. Mimike nem tudott a szemébe nézni bátyjának, mindig sajnálta, hogy meg- bántotta. Utoljára is elmon- dott neki mindent. Emil pe- dig okos fiu volt és nagyot nevetett, aztán így szólt:

— Így már se baj! Ha- nem tudod, hugocskám, más-

nyira? Hiszen a mama mosolygott azon a levélen... én is csak azt akartam.

Alig mert csak közelébe is menni

kor ne utánozzuk a nagyokat, játszunk a magunk módja szerint.

... FÖLÁGASKODVA NÉZTE.

PETIKE.

(Képpel a 311. lapon.)

PETI, Peti, Petike,
 Peti az erdőben:
 Mi varázs van abban a
 Kicsi hegedőben?

Zengő madár rakott-é
 Benne dalos fészket?
 Vagy búbáj az, mi téged
 Éneklésre késztet?

Járod, járod az erdőt,
 Szól az est harangja,
 S bele vegyül zengő fád
 Bubánatos hangja.

Ne csak mindig szomorú
 Legyen a te nótád;
 Húzzál kis cigány fiú
 Vigabb dalt is, ujjú!
 Apám majd bankót ad.

A SELLŐ AJÁNDÉKA.

— Balatoní népmese. —

(Képpel a 311. lapon.)

OL volt, hol nem volt, egyszer valamikor volt egy szegény halász ember és annak volt egy felesége, meg egy fia és egy leánya. Ott laktak a szép nagy Balaton partján egy kis kunyhóban és meg is lettek volna elégedve, ha olyan nagyon szegények nem lettek volna. A halász ember, az igaz, birta a munkát, mert még java korbelt, erős ember volt, a felesége is még fiatal asszony, a gyerekek pedig olyan hét-nyolcz évesek, a kik kevéssel is beérhették volna. De mikor látták, hogy vannak emberek, a kiknek bővebben telik, hát bizony eszökbe jutott, hogy jó volna, ha nekik is több volna.

Hanem hát nem jutott, be kellett azzal, ami volt. A nagy tóban bőven úsz a sok szép hal, azt fogdosta a halász ember, mindig került ebédre, vacsorára való, és amit eladott, annak az árán megszerezhetette, ami egyébre szükségök volt. Így hát csöndeskén csak megéldegéltek.

Egy napon Juliska meg Palika, a két gyerek, lélekszakadva rohant be a házba és egyik a másik szájából vette ki a szót:

— Jaj édes apám, édes anyám... mit láttunk! Egy nagy... igen nagy halat... de mekkora halat! Nem olyan, mint a többi... leányfeje van aranyos hajú, a hosszú halfarka meg úgy csillog, mint a csupa tiszta ezüst.

— Ez a sellő! szolt a halász ember. Ez a vízi tündér! Hejh, ha én azt elfoghatnám! De meg is próbálom.

Mindjárt neki is indult, előkereste legjobb hálóját, csónakba ült és kievezett a tóra. A felesége és a gyerekek pedig ott várták a parton.

Várták, várták, de biz a halászember késő este üres hálóval tért haza. Láttá a csodahalat, de nem birta megfogni.

— Majd megfogom holnap!

Másnap is kievezett és egésznap ott volt a vizen, de megint csak hiába. Hanem azért nem vesztette el a türelmét, sőt mindinkább eltökélte magát, hogy addig nem nyugszik, míg a sellőt el nem fogja. Más közönséges hálnak már oda sem nézett, amit ugyancsak megsínylettek, mert így aztán nem volt ebéd, se vacsora, száraz kenyéren rágódtak. De a hetedik napon egyszerre csak azt látták a partról, hogy a halász ember vígan integetve evez

elé s a nagy hálóban, mely a csónakhoz kötve, kétségbeesetten ficzkándoz a vízi felületén.

— Megvan, megfogtam! kiáltá a halász diadalmasan.

Csakugyan megfogta s Juliska és Palika az anyjokkal ugyancsak bámultak, mikor az apjuk kiemelte a csodálatos zsákmányt. Félig hal volt, félig nem. Gyönyörűséges leány feje volt s hosszan függött le aransárga selyemhaja, a halteste meg ragyogó ezüst pikkelyekkel volt borítva. Hogy kiemelték a vízből, fájdalommas hangon megszólalt:

— Ne bántsatok, jó emberek! Ereszszetek vissza országomba, a hús hullámokba, nem bánjátok meg.

— Ohó, nem megy az olyan könnyen, mondá a halász ember. Megfogtalak, hatalmamban vagy, most váltsd ki magad.

— Mondd, mit kívánsz?

— Gazdag kívánok lenni. Annyi ezüst forintost kívánok, a hány pikkely csillog rajtad.

— Legyen mint kívánod.

A sellő megrázkódott és testéről valamennyi pikkely lehullott, ezüst csengéssel szóródva szét a földön. A halász ember meg a felesége és a gyermekei mohón fölszedegették, — hát csupa tiszta ezüst forintos volt valamennyi.

— Így már jól van, szólta a halász ember. Most már mehetsz vissza a vízbe.

Vissza eresztették a vízbe s a sellő gyorsan eltűnt. A halászember pedig mind összeszedte a csengő ezüst forintokat, még a kalapja is megtelt.

Nagy vigan mentek haza, most már nem kellett többé busulni és szükölködni,

sem nehéz fáradsággal halászatni. Vége is lett a munkának és szegénységnek, csupa mulatság és lakomázás volt életük, mert a halász ember azt hitte, hogy a sok szép ezüst forintos holtig eltart. De biz az nem úgy volt, mert a ki bolondjába szórja a pénzt, hamar végére jut, akár milyen bőven van is. A halász ember is egyszerre csak azt vette észre, hogy már csak egy pár forintja van, aztán elfogyott az utolsó is, és mihamar újra ott voltak, ahol régen, — megint csak fáradságos halászatásból kellett szegényesen tengődniök. Juliska és Palika megint csak meztláb és rongyosan ügyelegtek ott a víz partján és sehogysen voltak megelégedve a dolgukkal.

— Csak még egyszer láthatnánk azt a sellőt! sóhajtá Juliska.

— Ni, épen ott van! szólta Palika. Bizony, kedves sellő, nem háláltad meg eléggé a jóságunkat.

A sellő pedig meghallotta ezt és szeliden mondá:

— Miért panaszkodtok? Hát nem kaptátok meg, amit kívántatok?

— Igen, csakhogy apánk azt mondja, hogy nem jól gondolta meg akkor a dolgot. Te pedig bizonyosan tudtad, hogy olesón szabadultál. Ha igazi jó sellő volnál, lerónád a háládat.

— Meg is teszem, mert hálás vagyok, hogy szabadon bocsátottatok.

Ezzel megrázta halfarkát s egy pikkely nagyot röpülve esett ki a partra.

— Vegyétek föl azt a pikkelyt. És amott, hol sziklás a part, kapaszkodjatok félelem nélkül a meredek szirtoldalra s kopogtassátok meg e pikkellyel a szik-

lát. A többit majd meglátjátok, s minden úgy lesz, a mint kívánjátok.

A sellő eltűnt, Juliska és Palika pedig nagy kíváncsisággal mindjárt utra keltek. Az a sziklás part nem volt messze, ismerték is ők azt jól, sokszor kapaszkodtak ott csupa mulatságból. Ugyan de mit találnak ott?

Palika tartotta kezében a pikkelyt és megkopogtatta vele a sziklát. Nem is tartott sokáig, mikor a pikkely érintésére mintha szétvált volna a szirt, mély barlangnyílás tárult fel előttük.

— Bizonyosan ide kell bemennünk, mondá Palika.

— De ott nagyon sötét van! felelé Juliska félénken.

— Dehogy van! Nézd csak, amott valami világosság látszik. Bizonyosan ott van a sellő tündérpalotája.

Megindultak, de nem sokáig mentek, mikor hirtelen előttük termett valaki: csak hogy nem a szép sellő, hanem egy ijesztő alak. Meg is ijedtek tőle. (Lásd a képet a 349. lapon.)

— Kik vagytok, mit kerestek itt, a hol embernek járni nem szabad?

— Oh kérem szépen... minket a sellő küldött, hogy itt mindent kapunk, amit csak kívánunk.

— Az meglesz, ha igazat beszéltek. Én vagyok a sellő kincsörzője, de bizonyosság kell, hogy ő küldött titeket.

— Bizonyosság?... Hát itt a pikkely... ezt dobta ki nekünk a partra.

— Ez elég. Látom, csakugyan ő küldött. Jertek bátran, nem lesz bajotok.

Nem sokáig mentek, hát egy kristályüveg ajtóhoz értek; amint azon beléptek,

egy óriási csarnokba jutottak, mely a ragyogásától eleinte majd megvakult. De lassanként hozzá szoktak s akkor látták, hogy a csarnok fala színarany, mindenfelé pedig garmadákban hever a drágagyöngy, gyémánt és mindenféle kincs. Jobbra-balra nagy ajtók nyíltak más nagy csarnokokba, de ott nem látszott olyan kincs és drágaság.

— Benézhetek oda is, szólta az ijesztő kincsörző. Ott is van nektek való, ha nem is drágakő. Ami tetszik, azt válaszszatok.

De Juliska és Palika nem voltak kíváncsiak arra, ami nem kincs és drága kő. Ők csak arra gondoltak, hogy itt most annyi gazdagságot szedhetnek össze, hogy annyi még a királynak sincs. De jól meg akarták választani, mit rakjanak zsebre s addig jártak egyik kincses halmaztól a másikhoz, hogy maguk sem tudták, mióta nézegetik már.

— Szinte megéheztem, szólta Juliska.

— Én pedig szomjas vagyok, mondá Palika.

A förtelmes kincsörző hallotta.

— Adok én enni-inni valót.

És adott nekik valami gyökeret, aztán valami italt, mely nagyon ízlett nekik. Szinte nem is akarózott távozniok a kincses csarnokból, mert arra gondoltak, hogy mindent mégsem vihetnek el amit látnak, pedig milyen jó volna, ha mind elvihetnék. De végre mégis rászánták magukat és hozzáláttak, hogy megtömjék a zsebeiket. A legislegszebb és legdrágább gyémántokkal tömték tele a zseböket, kálapot, kötényt, megért bizony minden zsebök egész királyságot. Még a markukat is tele szedték, aztán végre haza indultak.

Mikor a sziklára kiértek, úgy tapasztalták, hogy nem bírnak oly könnyen kapaszkodni, mint a mikor jöttek, de azt hitték, hogy csak a sok kincs terhe nyomja őket. De hogy az utra kiértek és haza felé akartak menni, csodálkozva látták, hogy nem ismernek rá az utra. Vagy háromszor eltévedtek. A vidék csak

olyan volt mint régen és mégsem olyan. Házak álltak olyan helyen, a hol ők soha sem láttak házat, kalászos mező terült el ott, a hol ők mocsarat tudtak: mintha a régi helyen és mégis egész idegen tájon járnának.

Tévedezve, bolyongva, nagy sokára sötét este mégis eljutottak szüleik házához.

... MEG IS IJEDTEK TŐLE. (Lásd a 348. lapon.)

De erre is alig ismertek rá. Düledezőféiben volt, vakolata lehullott, tetőzete megroskadt, mint valami ócska házé. De hát mégis csak ez volt az ő házuk.

Benéztek az ablakon. Akkor bámultak csak nagyot. Pislogó mécs világánál két öreget láttak ott az asztalnál, szomorúan gondolkozva. Rájok ismertek, az ő

szüleik voltak azok! De hát mi történt velök? Az apjuk meggörnyedt ősz öreg ember, az anyjuk ránczos képű, össze esett anyóka, valóságos aggok.

— De hiszen ez mind úgy van, mintha legalább is husz esztendeig jártunk volna oda! szólta Juliska ijedten.

Ekkor nézték csak meg egymást is jól.

— Ni ni! Hiszen te nem vagy kis fiu, Palika! Bajszos, nagy ember vagy!

— Te pedig ugyancsak nagy leány vagy... nem is egészen fiatal.

Kezdték sejteni, mi van a dologban.

— Mi azt hittük, hogy csak pár órát töltöttünk a bűvös barlangban. Pedig ami ott csak néhány perc, az idekint esztendő! Mint kis gyermekek mentünk be, majdnem öregek lettünk, mire a kincsek válogatásával elkészülve kijöttünk.

De már ez így volt, nem segíthettek rajta, bementek. Az öregek eleinte rájuk sem ismertek és csodálkozva kérdezték, kit keresnek? Persze örültek aztán, mikor meggyőződtek, hogy az ő két gyermekök került meg. Hogy ne örültek volna, mikor oly régen elveszettnek hitték.

— Éppen huszonöt esztendeje, hogy eltüntetek! szólt busan az anyjok. Azt hittük, a vízbe fultatok.

Lassan-lassan kimagyarázták és megértették egymást.

— De most már legalább durgazdagok vagyunk, szólt Juliska. Annyi kincset hoztunk, hogy a királynak sincs több.

Kirakták a sok kincset s az öregek bámulva nézték. De valami nagyon nem örültek.

— Nem kell már nekünk kincs, a mi életünkben már kevés van hátra, egészséget erőt nekünk többé semmi kincs sem ad, mondá busan a halász ember.

De hát azért csak megkezdték, hogy hasznát vegyék a sok kincsnek. Egy-egy szem gyémántért annyi pénzt kaptak, hogy össze vásárolhatták, amit szemök szájok kívánt. Csakhogy az öregek már nem igen kívántak semmit, még a régi

megszokott életmódjuktól sem igen akartak eltérni, mert öregeknek az már nem dolog. És Juliska meg Palika sem tudtak igazán örülni gazdagságuknak. Mikor könnyen megszerezhettek mindent, hamar rá is untak mindenre s mindig irigyelték, mikor egy-egy szegényebb, de fiatal leánykát vagy fiut láttak, a ki vigan dalogtatt. Aztán szerették is szüleiket igazán, már pedig azt nagyon szomorú volt látniok, hogy a jó öregek napról napra inkább roskadoznak, bizony egyik napról a másikra meghalhatnak.

— Gonoszul megcsalt minket a hálátlan sellő, szólt Palika. De megkeresem azt a barlangot és megbüntetem azt a vén kincsörző boszorkányt.

— Jaj, még bajba keveredel! mondá Juliska. Inkább veled megyek, talán ketten okosabban végzünk valamit.

Elindultak és a parti sziklán rá akadtak a barlangra. Bementek és ott megint eléjük állt az ijesztő alak.

— Mit kívántok? Talán kevés volt a kincs?

— Dehogy kevés! Nagyon is sok, de ha még százszor annyi volna is, mégis drágán adtátok. Huszonöt esztendőt elfogtatok az életünkben és most ezért számolni fogunk!

— Csak lassan, lassan barátocskám! A sellő, az én hatalmas királynőm, csak javatokat akarta. Rátok bizta, hogy válaszlatok, ami tetszik, ti pedig mohón estetek neki a kincsnek, azt hittétek, hogy ez ér legtöbbet. Most már ugy-e nem hiszitek, hogy maga a kincs kész boldogság? Ép erő, egészség, vidám kedv és megelégedés az igazi boldogság. A ki ezt bírja,

sem irigyli a hiu pompát, mely sok szenvedést és szomorúságot takar.

— Oh, hát mért nem adtad nekünk az igazi kincset!

— Nem akartatok megválni a csillogó kincsektől. Ám most jőjjetek a másik csarnokba, mely nem oly fényes, de többet ér. Adok nektek egy korty italt, az majd megsegít.

Elhaladtak a sok kincshalmaz mellett egy kisebb csarnokba, melynek falából kristálytisza forrás csorgott. Ebből ittak Juliska és Palika és oly jól esett nekik, hogy minden panaszukat elfeledték.

A mint kiértek a barlangból és egymásra néztek, megint a régi kis gyermekek voltak, a tájék is a régi volt, otthon pedig szüleiket az ismert kedves házban találták jó erőben, fiatalon és vidáman.

Talán csak a csónakban ringatózva, álomban éltek át mindazt? Juliska és Palika nem tudták eldönteni. De ettől fogva nem irigykedtek azokra, kiknek többük volt. Vidám kedvvel, szorgalommal dolgozgattak és boldogan éltek le életüket.

BABA-OZSONNA.

(Képpel a czimlapon.)

ITT vagytok-e mind a hányan:

Trézsi, Vicza, Jutka,
Részt venni az ozsonnában?

Reménylem kifutja.
Van bővében csokoládé,
Foszló kalács, tejes kávé.

Kár, hogy bábu-aszthalotok
Nem bírt elkészülni;
Smár így, bábu-kisasszonyok,
Földre fogtok ülni.
De hát tudom nem bánjátok,
Csak jó legyen ozsonnátok.

G Y Á S Z.

Három is egyszerre!

Igazi virághullás.

Minden gyermek halála fájdalmasan esik a szülőknek; hibái mellett is szeretik, s szép nekik ha rút is.

Mennyivel szívzaggatóbb a vesztesség, ha kedves, szép, eszes gyermeket kell nekik megsiratniok.

Ílyen nagy bánat érte

HÖRY ZOLTÁN

halálában a vigasztalhatatlan édes anyját, a sujtott édes apát, a hű nagyanyát, a gyöngéd testvérét, a rokonságot s a család számos barátait, kik ritka vonzódással viseltettek e ritka gyermek iránt.

Kolozsvárt, f. hó 22., néhány nappal 9-ik születésnapja előtt, három heti szenvedés után röppent el a szökefűrtös, angyali füeskanak tiszta lelke, hogy már most igazi angyalul sorakozzék a többihez ott a magasságos Égben, honnan biztatva fog lemosolyogni bánatban hagyott szeretteire.

*

VASVÁRI KOVÁCS SÁNDORKA

13. évében, f. hó 10. Valpón, súlyos szenvedés után szakadt el kedvesei szívtől. Mint *Mariska* testvére írja nekem: »őhajtsa volt, ha meg találha halni, a gyászjelentést küldjük meg Forgó bácsinak,« hogy a »*Kis Lap*«-ban bucsuztassam el.

Bús kívánság, melynek fájó érzéssel teszek eleget.

*

BRAUN JANKA

e borongós hónapnak 11-én 6 éves korában, öt napi szenvedés után hunyt el. A seregélyesi »*Kis Lap*« gyermek-egyesület szépen írott gyászjelentése fájdalmas szeretettel emlékezik meg az áldott leánykáról.

Lengjen béke a mi három kis halottunk porai fölött! Forgó bácsi.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIII. köt. 18-dik számában közölt kockkarejtvény megfejtését még beküldték: Pongrácz Emil, Oroszy Margit, Krakauer Jolán és Vilmos.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Meleg Andrís. Az »Arany János« szobor-pályázatban csak hazai művészek vehettek részt. Hiszen csakis magyar szív érezheti át valójában e nagy költőnk halhatatlan műveit. Meddig láthatók még e pályaművek a városerdei Iparcsarnokban, nem tudom. — **Kohn Regina és Lujza.** Abból a (különbön már nagyon is sűrűn felhasználta) névből jóval többet lehetett volna kiemelni. Hol maradt a *szék, veres, fehér, rév, vers, vár, vér, ár, ér, kár, kér, fészek, stb.*? Az ilyen neveket ki kell meríteni és csinos verses formába szedni. — **Springholz Mariska.** Örvendő tudomásul veszem, hogy hosszas láb-bajodból kiépültél. Munkáskád közlésének nevezd meg a forrást, amelyből merítetted. A szerző neve mindig fontosabb a fordító vagy közlő nevével. — **Pollner Zoltán.** Egyes számrejtvényeid meg fognak jelenni. — **Uj-Sóóvéi m. iskola növendékei.** Üdvözlét mindnyájatoknak. Ugy magam, mint olvasó társaitok örömmel veszik hírét annak, hogy ti, német gyermekek, mily gyorsan és gyökerelesen magyarosodtatok meg. Nekem külön elégtételemlre szolgál, hogy e hazafias munkában a »Kis Lap«-nak is van része. — **Deckner Gizella.** Egyes előadási képességedet érdekesebb tárgyra fordíthatad volna. Hogy Samu testvéred rossz verset ír, abban nincsen semmi megróni való mind addig, amíg közlés végett be nem küldi. Az olvashatatlan nevű nevelő ur ő az láttamozásával mit akart elérni, el nem bírom elképzelni. Tán hogy a versek gyarló voltát bizonyítsa? Erre az ő bizonyítására nekem szükségem nincsen. A »Kis Lap« külön számai végett a kiadó hivatalhoz kell fordulnotok. — **Gerlóczy Gizike.** Gyöngéd soraidat megindulással olvastam. Javult egészségi állapotod híre jól esett. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

Leveleik rongyos széle s tentapecselés volta miatt a következők megfejtései nem jöhetnek tekintetbe: U. T., R. A. és B., S. H., I. és Sz.

Jótekonyság.

Az éhező gyermekeknek: Gruber Mariska 5 frt, Gruber Mariska gyűjtése 5 frt,

legifj. Dániel Gábor 1 frt, Váczy Mariska és Annika 2 frt, Nagy Mariska Aranka 2 frt, Pfitzner Paula és Sándor 10 Zichy Angela gfnő 1 frt, Márton Lajos 1 *Fráter Irmuska gyűjtése* 4 frt, Krakauer Jolán és Vilmos 1 frt, Ehrenheim Marie Ella és bátyja 2 frt, Erdödi Erzsí 1 frt, Margalit Tilda és Jenő 2 frt, Rónay Deli 5 frt, Gerlóczy Gizike 1 frt, 20 kr., *Neuwelt Irma gyűjtése* 10 frt 40 kr (Neuwelt Irma 2 frt, Pick Vilmos 40 kr, Spitzer Géza 50 kr, Brust Ella 1 frt, Seifensieder Irma 50 kr, Seifensieder Jolán 50 kr, Auer Irén és Pali 50 kr, Wahl Elza és Ernő 1 frt, Schwarz Ede 1 frt, Fleissig Lajos 50 kr, Krisshaber Olga 50 kr, Halm Gyula 1 frt, Klein Mátyás 1 frt), *Pfeifer Ilona és Berényi Margit gyűjtése* 8 frt 95 kr (Pfeifer Ilona és Józsi 1 frt, ifj. Schwarz D. 20 kr, Berényi Margit 30 kr, Eizner Mariska 60 kr, Bineter Mór 20 kr, Helfenstein Josefa 50 kr, N. N. 30 kr, Lusztig Jennike 20 kr, Lusztig Aranka 20 kr, Ungár Lipót 20 kr, Krausz 40 kr, Büchler Margit 20 kr, Bánhegyi Aranka 25 kr, Gelb 50 kr, Frankl R. 50 kr, Hollós 40 kr, Lepsényi F. 20 kr, Welhirs (?) 30 kr, Schwarzer Gyula 10 kr, Schwarzer Berthold 10 kr, Schwarzer Adolf 30 kr, Gutmann Ella 20 kr, Rosenberg Soma 15 kr, Dukesz 50 kr, Dukés 10 kr, Eisber Andorka 30 kr, Berényi N. 30 kr, Fischmann 30 kr, Müller Lina 10 kr), *Debreczeni Etelka gyűjtése* 3 frt 70 kr (Apa 50 kr, Mama 50 kr, Hani néni 50 kr, Nagyapa 20 kr, Etelka néni 10 kr, Rozgonyi József 10 kr, Kis János 20 kr, Dudás Ilona 6 kr, Wittchen Aurél 14 kr, Szücs Annuska, Teresike és Erzsike 30 kr, Szücs Ferenczné 20 kr, Nagymama 20 kr, Ilonka néni 20 kr, Debreczeni Etelka 50 kr), Kokán Ákos, Lajos és Gyula 3 frt, Tausig Hugo 2 frt.

E kegyes adományok a »Pester Lloyd« czimü napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adókozókon.
Forgó bácsi.